ANUL I -- NUMARUL 6

Duminică 30 August 1942

VICTORIA

FOAIA MILITARĂ A FRONTULUI DE RĂSĂRIT

Misiunea ziarului de front

Ziarul și radio-ul sunt singurele elemente, cari întrețin legătura dintre țară și front. Această legătură însă nu este permanentă, pentrucă ziarul, din pricina distanței prea mari, ajunge în mâna ostașilor după multe zile sau săptămâni, pierzându-și cu desăvârșire actualitatea; iar radio, cu toată repeziciunea lui de a transmite știrile, nu poate fi ascultat oricând și mai ales în linia de foc.

Pentru a se da putință ostașilor să cunoască la timp ceiace se petrece în patrie, cât și pe câmpurile de luptă, s'a înființat un ziar al lor, care prin faptul că-și are tipografia și redacția în imediata apropiere a frontului, se informează mai repede și este distribuit fără nicio întârziere. Invingând piedicile, cari stau în calea cotidianelor din București, nu înseamnă că are o situație privelegiată. In schimbul apropierii de front, ziarul trebue să se lupte cu numeroase lipsuri și să învingă nenumărate greutăți creiate de zona de luptă.

Cu toate acestea, „Victoria" a isbutit să apară regulat și în condițiuni grafice satisfăcătoare. Sforțările sale au avut și au numai un singur comandament: *ostașul*. Lui i se închină munca anevoioasă zi de zi, pentru el se străbat sute de kilometri cu scopul de a se aduna materialele necesare tiparului. In clipa în care ziarul este gata, pornește spre front cu știrile cele mai proaspete. Ajungând foarte repede în mâinile ostașilor, le dă putința să afle, chiar dacă se găsesc pe poziție, și ceiace se petrece în țară și cu osebire ceiace se întâmplă în dreapta și în stânga lor.

Faptul că „Victoria", prima gazetă de front, și-a ajuns ținta, o dovedesc aprecierile măgulitoare ale cititorilor săi, cari fie că sunt flăcăi dela coarnele plugului, fie că sunt muncitori în fabrici, fie că sunt titrați, și-o apropie cu toată căldura, ca pe un bun ce le aparține deopotrivă tuturor.

Astăzi, „Victoria" se află la al șaselea număr și nenumăratele cereri ale unităților din linie, de a se trimite în număr cât mai mare, nu mai contenesc.

Aceasta este o dovadă în plus că îndeplinește aici dealungul și dealatul frontului, care se întinde din Caucaz până la la Stalingrad, o mare misiune, ținând cu mândrie locul ziarelor din țară și radio-ului.

Incurajată de ostașii din toate straturile sociale, „Victoria" pășește și mai hotărâtă la drum să-și împlinească misiunea până la capătul răsboiului. Lupta, pe care o desfășoară, este și ea destul de grea; uneori aproape supra omenească, dar piedicile sunt învinse totdeauna, după pilda ostașului, care înțepenindu-se mai vârtos pe picioare, doboară tot ceiace încearcă să-i tae drumul și să-i împiedice înaintarea victorioasă.

Și după cum ostașul nu știe să meargă decât înainte, mereu tot înainte, la fel se întâmplă și cu „Victoria", hotărîtă să-l urmeze pas cu pas, până la bătălia lui cea din urmă.

„V"

Mersul Războiului

Situația pe fronturile de luptă

FRONTUL CAUCAZULUI

In cursul ultimei săptămâni, trupele germane au continuat pătrunderea în Munții Caucaz.

Terenul ajută mult apărarea bolșevicilor, dar această apărare este silită să se retragă mereu în fața atacurilor sistematice date de Germani.

Pe frontul Stalingradului, Generalul Hoth, comandantul armatei blindate germane, este primit de Generalul Dragalina.

Temriuk: O victorie a cavaleriei române

Portul Temriuk a fost cucerit după lupte grele date din casă în casă de trupele de cavalerie române, care acum continuă să pătrundă în Peninsula Taman. Prin cucerirea acestei peninsule se va deschide calea forțelor româno-germane din Crimeia, care vor putea trece prin istmul Kerci în Caucaz.

La 5630 m. înălțime!

Lupta în munți se desfășoară cu cea mai mare amploare.

Au fost cucerite mai multe trecători ale Caucazului, iar în ziua de 21 August ora 11 dim. drapelul german a fost înfipt pe muntele Elbrus, vârful cel mai înalt al munților Caucaz (5630 m.).

Cucerirea a fost făcută de către un detașament de alpiniști comandat de căpitanul Groth. La 13 August detașamentul a plecat din Cerkask spre Elbrus și isvoarele Kubarului. La 14 August distrug într'o luptă scurtă, dar crâncenă, o formațiune inamică, ajungând în apropiere de localitatea Uciakalan. La 17 August ocupă postul militar meteorologic de pe munte (4200 m.). Patru zile mai târziu, după o ascensiune temerară, pe un viscol groasnic, piscul cel mai înalt a fost atins.

Ce va face flota sovietică din Marea Neagră?

Porturile Mării Negre se găsesc sub presiunea atacurilor germano-române. Novorosisk-ul se află chiar sub focul artileriei atacului. In luptele ce se dau, sovieticii opun o dârză rezistență. Această acțiune disperată a trupelor bolșevice în sectorul Mării Negre este în legătură cu soarta flotei sovietice din această mare, care este pusă în fața a trei posibilități: autoscufundarea, internarea în Turcia sau capitularea.

Se știe că tratatul dela Montreux interzice orice trecere a vaselor de războiu streine prin Dardanele și că orice intervenție diplomatică din partea Angliei sau Americei n'ar avea nici un sens.

FRONTUL STALINGRADULUI

Ofensiva pentru cucerirea Stalingradului este în plină desvoltare. Forțe importante blindate germane au trecut în capul de pod de peste Don la Sud de Kletskaia și atacă fortificațiile rusești din jurul Stalingradului.

La Nord de Stalingrad un grup de forțe germane a rupt apărarea rusească și a ajuns pe Volga. Prin această operațiune Stalingradul este încercuit pe la Nord, Vest și Sud în timp ce fluviul Volga, aflat în spatele acestui oraș, nu mai poate fi folosit pentru transporturi de materiale necesare apărătorilor comuniști.

Trupele Române, care acționează la Stalingrad, au realizat — după cum se menționează în informațiunile dela Berlin — cele mai marcante succese, demne de toată admirația.

Nicio manevră militară nu poate salva Stalingradul

Englezii spun că nu pot face nimic pentru a ajuta pe sovietici în apărarea Stalingradului. Niciun ajutor nu va putea ajunge la timp, lui Timoșenko, pen-

(Urmare în pag. 2-a)

CHIPURI DE EROI

Sergentul CIUCA

Era în ziua de 16 August, când Batalionul de Infanterie Ușoară primește misiunea de a ataca și respinge inamicul, care reușise să se infiltreze în flancul Regimentului de Dorobanți.

Un foc continuu se revarsă asupra liniilor noastre, dintr'o cazemată, țintuind în loc orice încercare de înaintare. In această situație, comandantul Comp. 3-a ordonă ca grupa de sub comanda sergentului Ciucă Ion să reducă la tăcere gurile de foc ale cazematei, lăsând astfel liberă înaintarea batalionului.

Sergentul Ciucă își strânse grupa mănunchi și încearcă în fel și chip să manevreze cazemata inamică, dar totul fu în zadar. Inaintarea se făcea foarte greu și, în afară de aceasta, focul ucigător îi provoca pierderi.

— Dar orice broască își are cheea ei, — gândi Ciucă, care în câteva clipe judecă cu mintea lui limpede întreaga situație. Numai într'un fel vedea el distrusă această fiară betonată ce le oprise înaintarea.

Din groapa, pe care și-o săpase pentru a fi la adăpostul rafalelor de mitralieră, sergentul Ciucă măsură, dintr'o aruncătură de ochi, distanța dintre el și cazemată. Un singur salt îl despărțea de gaura ce se deschidea monstruoasă spre ei.

Murmurând un „Doamne apără și ajută", Ciucă înfășcă pușca mitralieră și, mai repede decât ar fi gândit el că ar putea ajunge, se găsi deasupra cazematei, îndreptând țeava amenințătoare a mitralierei spre piepturile celor zece ocupanți. Groaza bolșevicilor a fost așa de mare încât Ciucă, pentru a preveni vreun act disperat al inamicului, apăsă pe trăgaciul puștei mitraliere, așa pentru „intimidare".

De data aceasta Ciucă fu acela care simți o sudoare rece cuprinzându-i șira spinării. Pușca mitralieră nu funcționa.

Au urmat câteva clipe de încordare supremă, în care privirile injectate de sânge ale bolșevicilor se înfipseseră în ochii vulturești ai lui Ciucă. Prinseseră mișcarea și cu rânjetul pe buze, cu fețele crispate de pofta de a ucide, își măsurau prada, care le căzuse singură în ghiare. Unul contra zece. Intr'o înclestare de moarte, se pândeau cu priviri de fiară încolțită. Ciucă văzu într'o străfulgerare chipurile băeților ce așteptau, culcați în groapă, sfărâmarea cazematei, văzu un sătuleț pierdut printre salcii, în lunca Dunării, o bătrână cu părul nins de ani cu privirile țintite pe portița ogrăzii, un chip gingaș cu părul împletit în cosițe rugându-se la altar, pentru sănătatea lui, apoi i se făcu negru înaintea ochilor.

Asvârlind pușca mitralieră, Ciucă smulse cu iuțeala fulgerului cele două grenade ce le avea amorsate la brâu și, cu un chiot ce îți înghieța sângele în vine, le isbi cu toată puterea în mijlocul cazematei.

Când se risipi fumul și Ciucă își ștergea sudoarea de pe chipul afumat de explozii, dorobanții îi trimeteau din goană salutul lor camaraderesc.

Patria recunoscătoare a prins pe pieptul său viteaz „Virtutea Militară".

Lt. rez. ALICU M. AUREL
reporter de războiu (P.P.)

Jeisk: o victorie a Cavaleriei Române

Indată după căderea Rostovului, Diviziile române de cavalerie au intrat într'o nouă fază de acțiune: urmărirea și distrugerea inamicului dela Don spre Caucazia de Nord.

Răsunetul acestei vertiginoase înaintări în stepa cazacă și a luptelor pentru cucerirea portului Jeisk, a râului Protok și-a localității Slawianskaia, s'a auzit în întreaga lume și încă odată fala călăreților români a fost fala întregii țări, iar victoria lor, mândria tuturor.

Acțiunea contra Jeisk-ului a început, propriu zis, în ziua de 6 August 1942, când Divizia Col. M. V. ajunge la Orlovka și când se ia hotărârea de curățire a întregii peninsule din Azov.

Pentru Ruși, Jeisk-ul însemna o importantă bază aero-navală și rezistența organizată acolo era puternică și cu îndoite scopuri: supravegherea mării, deci a drumului maritim spre Caucaz, și împiedecarea cu orice preț a înaintării noastre spre joncțiunea cu trupele din Kerci.

In aceiași zi, 6 August 1942, Colonelul C. V., comandantul unui Regiment de Roșiori, formează Gruparea Vifor, având în subordine o companie germană de pionieri, și'n timp ce Divizia își continuă fulgerătoarea înaintare, Gruparea se puse în marș pe direcția Orlovka-Kanelowskaja-Starominskaja și, spre amiază, ce ia primul contact cu inamicul la cantonul C. F. No. 2 — Vest de Starominskaja.

Elementele înaintate ale roșiorilor și pionierilor germani, în mijlocul cărora se află și comandantul Grupării Vifor, sunt primite cu focuri de arme automate, mașina comandantului, care tot timpul a stat în linia I-a, fiind complet ciuruită de gloanțe. Inamicul, însă, după o scurtă luptă se retrage în satul Staro-

scerbionovskaja, deschizând câmpul de tragere unui batalion inamic întărit.

Intreaga Grupare Vifor intră îndată în luptă, învăluind satul prin flancuri și, până seara, bolșevicii sunt respinși iar satul cucerit. Inaintarea continuă acum spre Alexandroskoje și Jeisk. Dar cu cât bravii noștri călăreți se apropie de Jeisk, rezistența inamică devine mai dârză și luptele mai aprige.

A doua zi, la 7 August, Gruparea, în frunte cu Detașamentul Maior D. P., după ce cucerește localitatea Alexandroskoje, urmărește cu înverșunare inamicul, care se retrage spre satul Schirotschenka.

Toate înălțimile satului dela Nord și Vest sunt fortificate — zeci de cazemate camuflate în căpițe de fân pândesc întinsul stepei și împiedecă orice apropiere de ele. Dar ce obstacole ar mai putea fi pentru niște luptători, cari au dat dovadă în fața unei lumi întregi de vitejia și bărbăția lor?

Detașamentul Maior D. P. este mereu în frunte, mereu în înaintare. Escadroanele 1 și 4 pornesc la atac. Inamicul revarsă o ploaie de brandturi, mitralierele seceră încontinuu în jur și artileria grea bate dinspre Jeisk cutremurând văzduhul. Detașamentul se întărește cu Escadronul II, care atacă flancurile, în timp ce Escadronul I și IV cuceresc, metru cu metru, terenul în fața cazematelor.

Spre seară, când fierbințeala soarelui se mai stâmpărase, Esc. I. comandat de Locot. I. este contraatacat de o companie întărită cu brandturi și arme automate. Comandantul Esc., fără a pregeta o clipă, trece îndată la contraatac și într'un iureș de neasemuit respinge inamicul și ocupă înălțimile dinspre nord-vest de satul Schirotschenka. In acest contraatac, Sublt. S. dă un splendid exemplu de curaj și abnegație, distingându-se în mod deosebit.

Ceilalți isbesc cazemată cu cazemată și până seara, după o întreagă zi de luptă, ocupă toate înălțimile și pun pe goană inamicul, care se retrage în portul Jeisk.

Disperat, inamicul deslănțuie un foc de brandturi, de artilerie grea și ușoară, foc de toate calibrele, care durează toată noaptea. Apoi spre dimineață, în ziua de 8 August, focul inamic se completeaza cu trageri de artilerie de pe vasele din Marea de Azov. E un foc puternic, care se deslănțuie ca o furtună peste pozițiile noastre. Incepem însă și noi să le răspundem cu aceiași monedă. Artileria călăreață deschide foc de vijelie și după amiază, când sosi pentru întărire o baterie dintr'un regiment greu de artilerie, începu o adevărată canonadă. Loviturile noastre merg însă în plin. Se observă, deodată, explozia unui depozit de muniții, care vreme îndelungată persistă ca un sinistru ecou peste toate împrejurimile portului. Cu această ocazie se remarcă Cpt M., comandantul Bateriei Art. Căl., care conduce focul cu multă precizie și eficacitate. Pământul geme înfiorat. Marea háue. Duelul acesta crâncen ține toată ziua. Jeisk-ul e în flăcări și prăpădul, care s'a abătut peste el, este de moarte.

Numai a doua zi, la 9 August se continuă înaintarea. Divizionul 5 Călărași, întărit cu o secție de artilerie călăreață, execută o manevră largă pe la Sud de Jeisk, interceptând toate comunicațiile orașului. In urmă, năvalnică, Gruparea Vifor se precipită spre oraș și până la orele 9 dimineața Jeiskul este cucerit.

Călăreții români, legănați în șeile roibilor intră biruitori în oraș, senini, cu privirile încălzite de victoria lor, care în ceasul acela devenise o strălucită biruință românească.

Invingând la Jeisk un inamic mult mai superior — 4 Batalioane, peste 500 de marinari sprijiniți de 10 tunuri grele de vase, 4 tunuri grele de coastă, 4 de câmp, 6 tunuri antiaeriene și nenumărate brandturi, în fața unui Regiment de Cavalerie cu o Companie de Pionieri și 1 Baterie Art. Căl. — învingând aici, Cavaleria Română înscrie o minunată pagină de glorie în istoria Războiului Sfânt.

Serg. T. R. LEONTIN BRUDAȘCU
reporter de război P.P.

Gazeta „Victoria" apare săptămânal redactată de Compania II-a Propagandă.
Este tipărită în zona frontului cu mijloacele oferite de către Secția Geografică a Frontului de Est.
Orice material redacțional se va adresa Companiei a II-a Propagandă, Oficiul Poștal Militar Nr. 30.

Situația pe fronturile de luptă

(Urmare din pag. 1-a)

tru a schimba soarta bătăliei. Dealtfel, spun ei, chiar o manevră militară cu scopul de a schimba situația Stalingradului este prea tardivă

Bolșevicii au tocat toate rezervele

„United Press" anunță din Moscova că Sovietele au aruncat împotriva asaltului dat de carele blindate germane toate rezervele. Puterea atacurilor, precum și numărul tot mai mare de atacuri aeriene pun Stalingradul în primejdia de a suferi aceiași soartă ca și Sevastopolul

Aceleași observații le face și corespondentul din Moscova al ziarului american „New-York Times".

CELELALTE FRONTURI

Mai la Nord, în sectorul Kaluga, atacurile înverșunate ale inamicului au fost oprite de apărarea germană, provocându-le mari pierderi, în special prin atacurile date de avioanele germane asurezervelor inamice.

La Rjew — anunță comunicatul Inaltului Comandament German — trupele germane se află în luptă înverșunată și schimbătoare cu puternice forțe inamice de infanterie și blindate.

In Africa de Nord, acțiuni de aviație deoparte și de alta.

In India, tulburările și arestările continuă.

2000 de tancuri distruse în ultimele trei luni

Corespondentul din Moscova al lui „Sunday Times" declară a fi aflat la Kremlin că, în cursul ultimelor trei luni, bolșevicii au pierdut 2.000 de tancuri, adică, scrie ziarul, „mult mai mult decât cele furnizate timp de un an de zile de către anglo-americani".

Această informație este semnificativă, deoarece desminte din nou propaganda anglo-saxonă, care a anunțat acum câteva luni că singură Anglia trimisese în Rusia Sovietică peste 2.000 de tancuri.

Acelaș corespondent anunță că opinia publică sovietică a fost foarte desamăgită de rezultatele acțiunei dela Dieppe.

Armata sovietică întâmpină mari greutăți cu aprovizionarea

Ziarul New-York Times află dela corespondentul său de pe frontul din răsărit că armatele sovietice însărcinate să facă față atacurilor germane și aliate întâmpină mari greutăți cu aprovizionarea, de oarece aviația germană atacă fără încetare toate căile de comunicație.

Numeroși comisari politici sovietici au sosit pe front, unde au ținut discursuri de propagandă, prin care cer soldaților bolșevici „să țină până la capăt".

Dela 1 - 24 August 2.505 avioane sovietice doborâte

In perioada de timp dela 1 la 24 August, aviația sovietică a pierdut 2.505 aparate. Numai în răstimpul dela 21—23 August au fost doborîte 435 avioane bolșevice.

Pierderile germane pe aceiași perioadă de timp se cifrează la 140 avioane.

Informațiuni

Ziua ostașului

In zilele de 29 și 30 August, s'a sărbătorit în toată țara *Ziua Ostașului*. Cu această ocazie, în urma apelului adresat de D-na Mareșal Antonescu, toată suflarea românească a contribuit la împlinirea nevoilor ostașilor de pe front.

Brazilia și Uruguayul au declarat războiu Germaniei și Italiei

La Berlin s'a luat notă de informațiile răspândite în străinătate că Brazilia și Uruguayul au declarat războiu Germaniei și Italiei. Faptul nu este încă confirmat neprimindu-se nici-o comunicare oficială din partea celor două țări.

Ducele de Kent a murit

Ducele de Kent, fratele Regelui Angliei, și-a găsit moartea într'un accident de avion.

Agenția oficioasă britanică precizează că Ducele se urcase pe un avion tip Sunderland pentru a se duce, în serviciu comandat, în Islanda.

Avionul s'a prăbușit la pământ în Scoția de Nord.

Ducele și toți membrii echipajului au fost uciși.

Ducele de Kent era al patrulea fiu al defunctului rege George al V-lea și al reginei Mary.

Era comandantul aviației britanice.

1700 VOLUNTARI

Voința de a câștiga lupta împotriva dușmanului de moarte al țării noastre și al întregei Europe, comunismul, este tot mai mare, tot mai dârză.

Sute și mii de cereri ale voluntarilor sunt primite pentru a fi rezolvate „cât mai urgent" pentru a putea pleca „imediat" pe front.

Astfel din Aprilie până în Iulie, peste 1700 voluntari au venit să lupte în prima linie.

Generalii germani și ofițerii Italieni ivitați ai armatei române

Delegațiile germane și italiene de generali și ofițeri, invalizi și mari mutilați din actualul războiu, care se află la Sinaia ca oaspeți ai Armatei Române, s'au prezentat la Castelul Peleș pentru a aduce respectuosul lor omagiu M. S. Regelui și M. S. Reginei Mame Elena, înscriindu-se în registrele Palatului.

ATENȚIUNE...

In dorința ca trupele noastre să asculte la radio mersul războiului, vești din țară și străinătate, etc., Compania II a Propagandă a organizat un radio-jurnal în limba română la stațiunea de radio „SOLDATENSENDER GUSTAV".
Postul lucrează pe lungimea de undă 391,13 m. și emite radio-jurnalul în zilele de Luni, Miercuri, Vineri și Duminică între orele 18,30 - 18,45.

O INTAMPLARE FANTASTICA

SUFLETUL ROMANESC, COMOARA DE VIRTUŢI OSTAŞEŞTI

Batălia încă nu se terminase în sectorul regimentului de dorobanţi, batalioanele fiind ocupate cu sfărâmarea ultimelor rezistenţe şi cu curăţirea terenului. Neobosiţii luptători ai Generalului Dragalina străbătuseră regiunea împădurită Cervony-Sachter ducând lupte înverşunate cu inamicul, care se agăţase cu disperare de poziţiile întărite de sub copacii pădurii. Pe cât de primejdioasă este lupta în pădure, pe atât iscusiţii dorobanţi se simt

Generalul Hoth, comandantul unei armate blindate germane la un post de comandă român.

mai la largul lor, mai cu voe bună când simt muschiul moale sub picioare, vreascurile trosnind înfundat, umbra răcoroasă a copacilor şi mai ales freamătul frunzelor — freamătul codrului, codrul lui drag cu poene scăldate în soare, cu cu poteci bătute ca în palmă — în care se ducea ca într'o casă părintească, totdeauna vesel şi cu doină pe buze. Dar parcă codrii aceştia dela Cervony-Sachter nu seamănă cu cei de acasă şi apoi, în ziua aceia, nu au cântat păsările deloc, ci sute de proectile au sfâşiat liniştea codrului, despuind crengile de frunze şi sfârtecând bătrânii arbori.

Trecuse de mult părjolul. Se poate să fi fost opt ore. Pădurea Cervony-Sachter îşi revenise în fire frământând uşor sub adierea vântului. Pe poteca largă ce îi străbătea mijlocul, crengi şi frunze ucise zăceau în nemişcare.

Prin pădurea aceasta trecea în după amiaza zilei de 22 Iunie un convoi de prizonieri, escortat de patru dorobanţi sub comanda soldatului Târnoveanu. Prizonierii erau proaspeţi, luaţi din luptele ce erau pe sfârşite — şi erau duşi la comandamentul diviziei pentru a fi trimişi mai departe în lagăre.

Imbătat de codru, care semăna pe ici pe colea cu cei din Vlaşca lui, Târnoveanu cânta cu foc din frunză o doină de pe lunca Dunării. Vântul o legăna când într'o parte, când în cealaltă, prin toată pădurea.

Convoiul străbătuse jumătate din pădure când deodată un foşnet de frunze şi trosnet de vreascuri se precipită dintr'o parte a potecii şi un strigăt puternic făcu să răsune toată pădurea:

— Stoi!

Convoiul se înţepeni, ca electrizat, cântecul amuţi pe buzele lui Târnoveanu şi ochii lui încruntaţi scăpărau de ciudă.

In mijlocul potecii, răsăriră ca din pământ patru ofiţeri ruşi înarmaţi cu pistoale automate, care se îndreptau ameninţătoare spre ei. Rămaşi ascunşi prin tufişurile pădurii în timpul luptei, reuşiseră să scape cu viaţă şi în drumul lor spre poziţiile bolşevice întâlniseră convoiul de prizonieri.

Târnoveanu începu să mestece cu furie frunza, iar degetele strângeau parcă să fărâme patul armei. La aşa ceva nu se aştepta nici în ruptul capului. Camarazii lui intimidaţi de apariţia neaşteptată a ruşilor se înfundară în pădure, lăsându-l singur.

Hotărât să vadă ce o să iasă din toată beleaua aceasta, Târnoveanu îşi înfipse privirea în ochii ofiţerului, care păşea acum ameninţător în faţa convoiului, cu pistolul întins. Era un maior.

Ce va face? In spatele lui, ceilalţi patru, toţi locotenenţi observau cu atenţie orice mişcare.

Maiorul se opri la câţiva paşi de el, îl măsură cu privirea, apoi ca şi când nu i-ar da nici o importanţă se adresă prizonierilor:

— Pentru ce v-aţi lăsat prinşi? Dece n'aţi încercat să omorîţi santinelele, care vă escortau? Sunteţi nişte otrepe bune de aruncat la gunoiu!

Se întoarse apoi către Târnoveanu, duse pistolul la ochi şi... mai înainte ca degetul lui să apese pe trăgaci, o detunătură spintecă pădurea. Glonţul lui Târnoveanu lovise bine.

Nici nu se prăbuşise maiorul şi dintr'un salt fu lângă el, îi smulse pistolul din mâinile înţepenite de moarte şi dintr'o singură rafală doborî la pământ şi pe ceilalţi trei ofiţeri ce rămăseseră uluiţi, pironiţi locului, fără putere să schiţeze cel mai mic gest de apărare. Totul se întâmplase într'o secundă, cu iuţeala fulgerului.

Fără să-şi dea seama ce s'a întâmplat, înebuniţi de groază, prizonierii dispărură în tufişurile pădurii — neţinând seamă de urletele ameninţătoare ale lui Târnoveanu, care încerca să-i oprească.

Rămas singur, Târnoveanu se lăsă să alunece sleit, pe o buturugă, ştergându-şi cu dosul palmei şuvoaiele de sudoare ce îi se prelingeau pe faţă.

O grije chinuitoare îi frământa mintea. Ce va face el acum? Cum se va duce el fără prizonieri? Simţea că-i plezneşte capul şi îi venea să urle de necaz. Oh, blestemaţii aceia de comandiri! Cine dracu i-a mai scos în cale!

Dacă n'ar fi avut respect pentru morţi, precis că i-ar fi tăiat în bucăţele.

La câţiva chilometri de Stalingrad, troiţa ridicată de luptătorii vlăsceni se înalţă mărturie a luptei sfinte ce o ducem împotriva bolşevismului.

Deodată Târnoveanu se lumină la faţă. I-a venit o idee. Ce-ar fi s'o încerce poate se prinde...

Să încerce să-i cheme. Poate prizonierii n'au fugit departe.

Ridicat pe buturugă, cu glasul sugrumat de emoţie, Târnoveanu mai mult urla, decât vorbea.

— Tavarăşi, niet haroş. Dobre ciolovec idi suda!

Atât cât pricepea pe ruseşte, Târnoveanu a vorbit o jumătate de oră. I-a luat cu vorbă dulce, i-a ameninţat, s'a rugat de ei şi i-a înjurat.

A fost un discurs celebru. Ochii îi eşiseră din orbite, vocea îi răguşise, dar până la urmă tufişurile din marginea potecii au început să prindă viaţă, şi unul câte unul prizonierii formară din nou convoiul sub privirile înebunite de bucurie ale lui Târnoveanu. Dacă ar fi putut ar fi sărit în sus, i-ar fi sărutat pe fiecare în parte şi ar fi urlat de fericire. Dar Târnoveanu nu mai putea, era sfârşit, era copleşit de câte se întâmplase într'un singur ceas.

La divizie, Târnoveanu a raportat mai pe sărite, toate câte s'au întâmplat. Cercetările însă au desvăluit fapta lui Târnoveanu în toată măreţia ei şi a fost răsplătit cu Virtutea Militară şi citat prin ordin de zi, pentru a servi de exemplu.

Serg. T.R. ZENOBIE BANCILA
reporter de războiu P.P.

UN EXEMPLU DE SACRIFICIU:

Caporalul t. r. Konrad WalterKrenn

Nimic mai înălţător şi mai sublim decât moartea eroică a Caporalului T.R. Konrad-Walter Krenn.

Făcând parte dintr'un regiment ardelenesc de artilerie, în timpul luptelor dela Gniasevo, pe când dirija tirul bateriilor dintr'un observator înaintat la infanterie, căţărat pe ruinele unei mori, a fost descoperit şi luat sub focul armelor automate inamice. Rafalele de mitralieră au muşcat mult timp din scândurile putrede ale morii, prăfuindu-le în mii de aşchii, dar spiritul de sacrificiu al observatorului a dispreţuit aceste misive oţelite ale morţii. Niciun moment de ezitare şi niciun gând de a părăsi observatorul descoperit de inamic nu l-a stăpânit. In clipele acelea o singură dorinţă îi ardea sufletul: — să fie la înălţimea însărcinării ce şi-o luase.

Căci Caporalul Konrad Krenn ceruse cu stăruinţă să i se încredinţeze acest post atât de aproape de inamic şi atât de important pentru sorţii bătăliei.

Dar a fost dat ca eroismul acestui suflet distins să fie încununat cu jertfa supremă. Prins în snopul ucigaş al mitralierii s'a prăbuşit alături de telefon, al cărui fir a transmis preţioasele observaţii până şi-a pierdut cunoştinţa.

După trei ore s'a săvârşit cu surâsul pe buze. Era mulţumit de sine.

Şi, din cimitirul din Rosdestwenscoje-Osasky, vântul duce în fiecare seară spre ţară, spre mama cernită şi îndurerată, şoaptele copilului drag:

— Iartă-mă mamă şi fii mândră de jertfa mea.

Z. B.

ULTIMILE ŞTIRI

Ziua de 27 August o zi neagră pentru sovietici

Dela Cartierul General al Führerului, Inaltul Comandament al forţelor armatei germane, comunică:

In munţii Caucaz, trupele alpine germane, în înaintarea lor vertiginoasă, au ocupat după lupte scurte, dar crâncene, mai multe defileuri situate la mare înălţime.

La Vest de Stalingrad, înaintarea germană câştigă tot mai mult teren.

Lupte crâncene au fost angajate cu trupele de elită sovietice, pornite la contraatac, sprijinite de numeroase care de luptă.

Numeroase efective au fost astfel împinse într'o încercare disperată de a descătuşa Stalingradul de presiunea tot mai puternică a împresurării germano-române. Aceste acte disperate au fost scump plătite de apărătorii Stalingradului. Astfel numai în ziua de 27 August, 135 care de luptă sovietice au fost nimicite cu participarea eficace a bateriilor antiaeriene şi a avioanelor de asalt.

Aviaţia sovietică a suferit în aceiaşi zi o grea înfrângere, pierzând 101 aparate doborâte în lupte aeriene şi de artilerie antiaeriană şi alte 7 aparate distruse pe sol.

Pierderile germane au fost de un singur aparat.

Instalaţiile portuare ale Stalingradului, precum şi alte obiective militare, au fost obiectul unui groaznic bombardament, care a ţinut ziua şi noaptea, încontinuu.

După raidurile aviaţiei germane din ziua de 27 August, aspectul Stalingradului este sinistru.

Pe Volga, bombardierele germane au bombardat în picaj două cargoboturi şi un vas petrolifer, scufundându-le.

In sectorul Rjew, nord Medin, trupele sovietice au încercat timp de patru săptămâni să străpungă liniile germane, fără să obţină niciun rezultat.

Zeci de mii de morţi şi imense cantităţi de materiale au fost distruse. Grupuri sovietice, infiltrate în interiorul dispozitivului german, au fost gătuite şi nimicite. Aviaţia de bombardament a cooperat strălucit distrugând 9 care de luptă şi 16 tunuri de mare calibru.

Numeroase gări la S. V. de Moscova au fost atacate cu bombe şi incendiate.

EŞECUL RAIDURILOR BRITANICE DEASUPRA GERMANIEI

Acţiunea aviaţiei britanice asupra oraşelor din Nord-Westul Germaniei, precum şi a importantelor centre din teritoriul ocupat s'a soldat cu grele pierderi pentru englezi.

Astfel în intervalul de timp dela 14—24 August, 315 avioane ale Marii Britanii au fost doborîte de către apărarea antiaeriană şi vânătoarea de noapte germană.

In acest răstimp aviaţia Reichului a pierdut 63 avioane.

Prim Redactor: Locot. rez. A. M. ALICU (P.P.)

Desen—Zinco—Tipar: Secţia Geografică a „Frontului de Est".

GLUMA pe FRONT

VRĂJITORUL

① Jalnic geme în neagra noapte
Peste zidurile moarte
Glasul „vrăjitorului"
Spre înaltul cerului
„Ingerii" l-au păcălit
In mod nemaipomenit,
Urlă acuma și trăsnește
/Doamne, „îngerii" păzește!/
Oastea și-a împrăștiat,
Visul și l-a spulberat
Și în chip de vrăjitor,
Caută acum ajutor
Dela marele aliat
Negrul drac împielițat.

② Talpa Iadului pe loc
L-a îmbrățișat cu foc,
L-a asigurat : Bădie,
Asta da, tovărășie,
Si-au purces imediat
Oaste de au fabricat,
Tunuri, tancuri, avioane,
Branduri, bombe și chesoane,
Regimente de soldați
Până'n dinți toți înarmați.

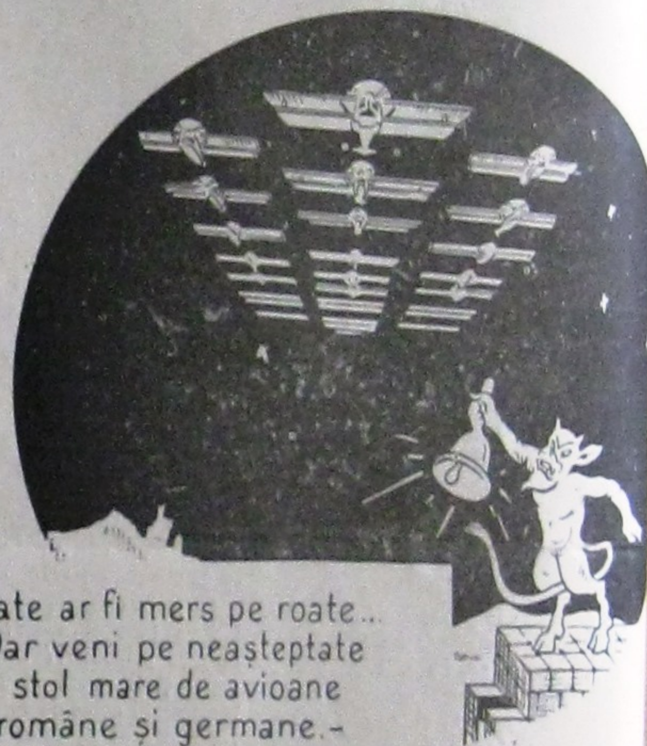

③ Și îndrăcitul vrajitor
le-a pilit la polizor,
le-a sucit, le-a dichisit
Și cu roșu le-a vopsit.

④ După ce le-au fabricat
Să le miște au încercat,
Dar de geaba se căzniră,
Soldățeii n'o porniră.
– Ne înfundarăm, ai văzut ?!

Drace, ce e de
– Ho !, nu te mai
Visul ți se va
Să-l chemăm
Pe Marele Incorn

⑤ Toate ar fi mers pe roate...
...Dar veni pe neașteptate
Un stol mare de avioane
Și române și germane.–
Dracu' ăl mic ce sta de pază
Inghețǎ pe loc de groază
Căci, cum dracu s'a întâmplat
Era tot necamuflat

⑥ Dracu' ăl mic a povestit:
Bombele când au plesnit
Vuet mare au făcut
Și nimic n'am mai văzut.–

de
Serg. T.R. Zenobie Băncilă
REPORTER DE RĂZBOI P.P.
desene Sold. Alexandru Raab
Din Secția Geografic